

jeg herved benytter Veiligheden til at modsigte.

J. Pedersen: Jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan komme bort fra, at i det Hele og Store er den Grundlovsopfattelse, Mindretallet staar paa, den gamle, og at den, det ærede Medlem hylber, er forholdsviis af ny Dato. Det ærede Medlem henviste som et Argument herimod til 1853, da den første provisoriske Finantslov udkom. Det er mig meget vel bekendt, at der kom en foreløbig Finantslov i 1853, men hvis man vil tage sig for at undersøge Indholdet og Bestaffenheden af denne Lov og Grunden til dens Fremkomst og drage en Sammenligning med Indholdet og Bestaffenheden af de nuværende provisoriske Finantslove, og den Maade, hvorpaa de udstedes, tror jeg dog, at man maa sige, at det er som Dag mod Nat; der kan i Virkeligheden ingen Sammenligning være. I 1853 blev Rigsdagen opløst, der var en midlertidig Finantslov af den Slags, som jeg jo nok veed, at det ærede Medlem ikke synes om, men som jeg alligevel foretrækker langt for de nuværende provisoriske Finantslove, idet begge Rigsdagens Afdelinger havde givet deres Billigelse. Tidsskriften for denne Lov løb ud, inden Rigsdagen kunde komme sammen, og saa forlængede Regjeringen paa egen Haand denne Tidsskrift. Det var Indholdet af den provisoriske Finantslov i 1853; det var ikke en Finantslov, hvis Indhold der var Strid om, den var ikke udstedt mod det ene Things Flertal, thi Regjeringen havde, om jeg ikke husker feil, Flertal i begge Rigsdagens Thing. Der kunde altsaa ikke være Tale om, at man derved kunde krænke Rigsdagens Bevillings-Myndighed, i hvert Fald da aldeles ikke i Sammenligning med det, man gør nu. Jeg tror derfor, at den foreløbige Finantslov af 1853 skal man nødvendig anføre som Forsvar for den Maade, Regjeringen nu bruger provisoriske Finantslove paa. Nu er der jo ikke Tale om at opretholde ved en forholdsviis, jeg siger forholdsviis udfyldig provisorisk Beslutning, at Statskassens Indtægt i det Hele taget kan drives, at Indtægter kunne komme ind og Afgifter flyde og Alting gaa sin jævne Gang. Det, der nu er Tale om, er, at Regjeringen, naar den ikke kan faae sin Villie igjennem paa grundlovmæssig Maade ved Beslutning af begge Rigsdagens Thing, sætter sin Villie igjennem sammen med et Parti. Det skal det ærede Medlem ikke kunne op-

lyse, at en saadan Fremgangsmaade er fra gammel Tid. — Det ærede Medlem henviste til, at der ogsaa er Mænd, der ellers stod paa samme Side som jeg, der have udtalt sig for Berettigelsen af Provisorier. Han nævnte til Exempel Folkethingets tidligere Formand. Naar det ærede Medlem vil slaa op i Tidenden og læse den paa-gjældende Udtalelse, saa vil han se, at der ikke staar Noget om provisoriske Finantsloves Berettigelse. Den nævnte Formand paaviste, at deres Udtalelse har fundet Sted, som Bevis for, at den kan finde Sted; men Hr. Krabbe har ikke udtalt, at de vare grundlovmæssige. — Det ærede Medlem mente iøvrigt, at det var ikke det Parti, han tilhørte, som det paahvilede at føre Bevis for, at denne Art af Finantslove ere grundlovmæssige. Det forekommer mig dog, at naar saadanne Finantslove have en Grundlovsbestemmelse imod sig, saa synes det naturligt, at et Parti, som støtter den Opfattelse, at de alligevel ere grundlovmæssige, maa føre Bevis for, at den er rigtig. Det kjender det ærede Medlem godt; han veed, at § 49 forbyder Opkrævelse af Skatter uden i Henhold til vedtagen Finantslov. — Naar endelig det ærede Medlem — som ikke er ukjendt med den Slags Forhandlinger — henviste til Domstolene og navnlig bebreidede den Side, hvortil jeg hører, at man ikke har indanlet Spørgsmaalet for Rigsretten, saa skal jeg dertil sige, at det forekommer mig, at vi have nogen Grund til at tage Hensyn til tidligere Kjendelser fra Rigsretten. Vi have et Par saadanne, og efter at man under det ærede Medlems Føreløb yderligere har givet Rigsretten en Sammensætning, som udelukker enhver Tanke om Opposition mod Regjeringens Handlemaade fra dette Things Side, saa forekommer det mig at være et temmelig billigt Argument at henholde sig til, at man ikke er gaaet til Rigsretten. Den kan man ikke vente sig Noget af, efter min Mening i alt Fald. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at Domstolene, for saa vidt de have udtalt sig, ere gaaede i den Retning at billige den Regjeringsmaade, som nu følges; det er muligt; men det er dog ikke sikkert, at det er Noget, som der ingen Grund er til ikke at kritisiere. Det ærede Medlem kan henholde sig til Adskillige, som sidde nær ham, og han vil da finde, at det er sket, at naar Domstolene i saadanne konstitutionelle Spørgsmaal have udtalt sig, saaledes som de Herrer ikke synes om, saa tog de ordentlig fat paa Domstolene.